

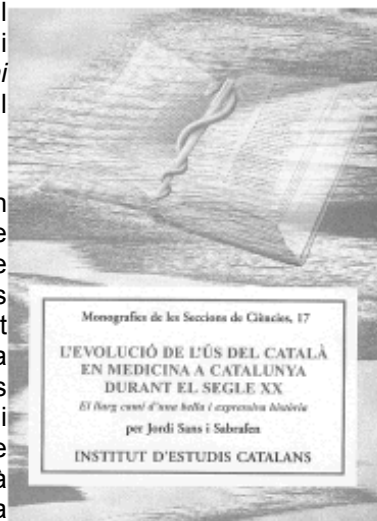
L'evolució de l'ús del català en medicina a Catalunya durant el segle XX. El llarg camí d'una bella i expressiva història Comentari de Joaquim Ramis

Jordi Sans i Sabrafen. L'evolució de l'ús del català en medicina a Catalunya durant el segle XX. El llarg camí d'una bella i expressiva història. Monografies de les Seccions de Ciències, 17. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans, 2002, 131 pàg. ISBN 84-7283-621-5.

PUBLICACIÓ DE L'ACADEMIA DE CIÈNCIES MÈDIQUES DE CATALUNYA I DE BALEARIS

Tot i excusant-se de no tenir la competència professional d'un historiador, Jordi Sans s'ha sentit obligat a fer un estudi del català mèdic justificant-se pel fet d'haver estat "*testimoni i protagonista professional*" de la intensa repressió cultural de la llengua i de la seva difícil normalització.

És que la llengua, per l'autor i molts de nosaltres, és un dels elements més importants dels constituents del nostre país, i no sols com a element d'identitat, com a manera de viure, sinó també com a forma específica de comunicar les idees i els sentiments. Si la llengua és la que teixeix l'esperit del poble o si és el poble qui determina l'ànima de la llengua, ha portat llargues discussions. La veritat, però, és que els dos factors es relacionen i s'influeixen mútuament i es pot dir que un poble sense llengua deixa de ser allò que el caracteritza com a poble. En altres paraules, és el mitjà d'expressar-nos però també l'eina que ens fa; per la llengua som el que som: un determinat poble.

Jordi Sans ho té present i es queixa que "...l'ús del català en la nostra societat es va desenvolupant entre l'escassa estimació que molts ciutadans senten per la seva llengua, entre l'abdicació lingüística d'una part significativa de la classe dirigent i entre la indiferència d'una proporció valorable de les generacions joves". I és per això que fa una crida per tal que hi hagi decisió d'emprar-la, que es vetlli per no caure en la disglòssia ni en el bilingüisme i que s'exigeixi el seu ús normal en tots els àmbits al nostre abast: en les comunicacions intermèdiques, en les altes hospitalàries, en les certificacions mèdiques, etc. Perquè un idioma no es pot considerar normalitzat si els que l'empren no el parlen o l'escriuen correctament.

Però a més de ser una història de la llengua, la seva lectura ens fa conèixer la història del nostre país. I ens permet comprendre que, malgrat les dificultats i l'emmudiment de la llengua durant les dues dictadures del segle passat, la nostra llengua persisteix i s'ha anat introduint – massa lentament, però – en el lèxic i les publicacions mèdiques.

És una història que ens fa pensar i constatar que, si tots poséssim esforç i convicció en la conveniència i necessitat d'emprar la nostra llengua en la totalitat de la nostra vida professional, resoldríem d'una vegada per sempre les dificultats que encara tenim per a normalitzar-la.

Sense dubtar que el català s'ha anat introduint en el lèxic i en les publicacions mèdiques i sanitàries, no podem caure en el cofoisme de creure que ho tenim tot guanyat. Encara queda molt per fer.

L'autor ha aportat una gran informació que al llarg de les 130 pàgines del llibre és una font molt important d'informació per a qualsevol interessat en la llengua i en la història del país. La seva lectura és agradable i fluïda. I sense arribar a conclusions o recomanacions fàcils, afavoreix la reflexió i, a la vegada, estimula a canviar la nostra posició de simples espectadors de la llengua i de l'estat del país, a mantenir una actitud de lluita militant en pro de la llengua i de la ciutadania.

És un llibre recomanable, no solament pels professionals de la medicina; també hauria de ser conegut i llegit per tots aquells que estimen el país i la llengua.

Extret de la pàgina web

http://www.acmcb.es/pages/academ/vidaacad/publica/annals/annals_f.htm